

Sygn. akt I CSK 153/13

POSTANOWIENIE

Dnia 20 listopada 2013 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tadeusz Wiśniewski

w sprawie z powództwa Stowarzyszenia [...] w W.
przeciwko M. [...] Spółce z o.o. w W.
o zobowiązanie,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 20 listopada 2013 r.,
na skutek skargi kasacyjnej strony powodowej
od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...]
z dnia 4 lipca 2012 r., sygn. akt VI ACa [...],

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;
zasądza od strony powodowej na rzecz strony pozwanej kwotę
360 (trzysta sześćdziesiąt) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

W sprawie nie zachodzi żadna z przesłanek uzasadniających przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania. Strona skarżąca opiera wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej na występowaniu w sprawie kilku istotnych zagadnień prawnych oraz potrzebie wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości.

Stanowiska strony skarżącej nie można jednak podzielić. Zagadnienie związane z pojęciem korzystającego na gruncie art. 70 ust. 3 ustawy - Prawo autorskie było już przedmiotem jednoznacznej wypowiedzi Sądu Najwyższego. W wyroku z dnia 2 grudnia 2010 r., I CSK 33/10 (OSNC 2011, nr 7-8, poz. 89) przyjęto, że korzystającym z utworu audiowizualnego jest bezpośredni użytkownik wykorzystujący utwór na wskazanych w art. 70 pr. aut. polach eksploatacji. Wynika z tego, że w okolicznościach sprawy pozwany musi być, tak jak przyjął Sąd Apelacyjny w zaskarżonym wyroku, traktowany jako podmiot nielegitymowany. W tych okolicznościach zagadnienia prawne związane z oceną charakteru prawnego wynagrodzenia tantiemowego określonego w art. 70 ust. 2¹ pr. aut. muszą być uznane za kwestie drugoplanowe. Poza tym trudno dopatrzeć się zagadnienia prawnego w konieczności oceny charakteru dowodowego wydruków stron internetowych. Nie może bowiem ulegać wątpliwości, w świetle już samego brzmienia przepisu, że wydruk taki nie ma mocy dowodowej dokumentu, lecz można do niego co najwyżej odpowiednio zastosować przepisy o dowodzie z dokumentu lub dowodzie z oględzin (art. 308 k.p.c.)

Z tych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c. *a contrario*).

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c.

aw

jw